

บทที่ 2

วรรณกรรมปริทัศน์

แนวความคิดทางการศึกษาวิธี ต้นทุนทรัพยากรภายในประเทศ (Domestic Resource Cost : DRC) และอัตราการคุ้มครองที่แท้จริง (Effective Rate of Protection : ERP) ดังเช่น **Bela Balassa and Associates (1971)** ได้เขียนหนังสือเรื่อง “The Structure of Protection in Developing Countries” โดยอธิบายแนวความคิดและมาตรการที่ใช้วัดการคุ้มครองซึ่งได้ปรับปรุงแล้ว นอกจากนี้ยังเสนอผลการวิจัยของประเทศกำลังพัฒนาต่างๆ เช่น บราซิล ชิลี เม็กซิโก มาเลเซีย ปากีสถาน และฟิลิปปินส์ โดยทำการวิจัยผลของมาตรการคุ้มครองที่มีต่อการจัดสรรทรัพยากร การส่งออก และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แล้วนำผลของการศึกษามาเปรียบเทียบกับประเทศนอร์เวย์ ซึ่งถือว่าเป็นประเทศที่มีระบบการค้าเสรี และในปีเดียวกัน **W.M. Corden (1971)** ได้เขียนหนังสือ “The Theory of Protection” กล่าวถึง แนวคิด วิธีการวิเคราะห์ ประโยชน์ และปัญหาของการวิเคราะห์ ERP โดย Corden ได้พิจารณาถึงผลของการคุ้มครองที่มีต่อปัจจัยการผลิตประเภทที่ไม่สามารถค้าระหว่างประเทศได้ เหมือนปัจจัยการผลิตทั่วไป ซึ่งถูกผลิตขึ้นจากปัจจัยการผลิตพื้นฐาน และปัจจัยการผลิตที่สามารถค้าระหว่างประเทศ โดยแนวความคิดต่างจาก Balassa ที่พิจารณาปัจจัยผลิตที่ไม่สามารถค้าระหว่างประเทศ เสมือนกับปัจจัยการผลิตที่สามารถค้าระหว่างประเทศ และสมมติให้ความยืดหยุ่นของอุปทานปัจจัยผลิตที่ไม่สามารถค้าระหว่างประเทศเป็นอนันต์ (infinity) รวมถึงกำหนดให้มูลค่าเพิ่ม ซึ่งเกิดในกระบวนการผลิตสินค้าโดยตรงเท่านั้นที่ได้รับการ คุ้มครองนั่นคือ กำหนดให้อัตราภาษีที่จัดเก็บกับมูลค่าเพิ่ม ซึ่งใช้ในการผลิตปัจจัยที่ไม่สามารถค้าระหว่างประเทศได้มีค่าเท่ากับศูนย์ และไม่นำมูลค่าเพิ่มดังกล่าวมารวมกับมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมที่กำลังพิจารณา ซึ่งมีผลทำให้การคำนวณ ERP ของ Balassa และ Corden ต่างกัน

ต่อมา **Michael Bruno (1972)** ได้ชี้ให้เห็นถึงแนวคิดของ DRC กับ ERP ว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแนวความคิด และวิธีการวัดตามแนวความคิดทั้งสอง จะพบว่าทั้ง DRC และ ERP เป็นแนวความคิดที่ตั้งอยู่บนปรัชญาพื้นฐานเดียวกัน คือ ต่างก็อาศัยโครงสร้างของราคาและต้นทุนที่สะท้อนต่อกันนั่นเอง และมีการใช้ DRC และ ERP เพื่อประโยชน์ในการ วิเคราะห์ผลกระทบของมาตรการของรัฐที่มีต่อการจัดสรรทรัพยากรในประเทศ อย่างไรก็ตาม DRC และ ERP มีความแตกต่างกันเล็กน้อยในด้านวิธีการวัด คือ DRC ได้มีการนำเอาสินค้าที่ไม่มีการค้าระหว่างประเทศเข้ามาคิดชัดเจนกว่าวิธี ERP อีกทั้งวิธี DRC ยังได้แยกแยะระหว่างต้นทุนที่เกิดจากการใช้ปัจจัยที่สั่งเข้าจากต่างประเทศ กับต้นทุนที่เกิดขึ้นจากภายในประเทศอย่างชัดเจน นอกจากนี้แล้ววิธี DRC ยังเน้นถึง

ความสำคัญของเงินตราต่างประเทศที่ได้รับ(หรือประหยัดได้) จากการผลิตสินค้าดังกล่าวด้วยการเปรียบเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงด้วย

หลังจากนั้นอีก 1 ปี **Narongchai Akarasanee (1973)** ได้คำนวณอัตรการคุ้มครองตามราคา (Nominal Rate of Protection : NRP) และอัตรการคุ้มครองที่แท้จริง (ERP) ของภาคอุตสาหกรรมด้วยข้อมูลสัมประสิทธิ์ปัจจัยการผลิตจากการประมาณการจากข้อมูลสำรวจอุตสาหกรรมปี 2512 ตามแนวคิดของ Balassa และ Corden โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์การเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างอุตสาหกรรมในประเทศไทย ศึกษาด้วยการแบ่งกลุ่มการคำนวณ ERP เป็น 2 แบบ คือ แบ่งกลุ่มอุตสาหกรรมตามทิศทางการค้า (Trade Orientation) และแบ่งกลุ่มอุตสาหกรรมตามขั้นตอนการผลิตและการใช้ขั้นสุดท้าย (End Uses) จากผลการศึกษาพบว่า โครงสร้างของการคุ้มครองมีความโน้มเอียงในการส่งเสริมอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า แต่มีการกีดกันอุตสาหกรรมส่งออก อย่างมาก การผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค และวัตถุดิบ ได้รับการคุ้มครองสูงโดยเปรียบเทียบ

ต่อมา **Atchana Wattananukit (1975)** ได้ทำการศึกษาดังกล่าวได้เปรียบเทียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตข้าวในปี 1974 ได้ทำการศึกษาดังกล่าวได้เปรียบเทียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตข้าวในปี 1974 โดยใช้วิธี DRC ตามสูตรของ ดร.ณรงค์ชัย อัครเศรณี ซึ่งมีขอบเขตการศึกษาครอบคลุมพื้นที่ 8 จังหวัด อันได้แก่ จังหวัดนนทบุรี ชัยนาท อุดรธานี สุพรรณบุรี เชียงใหม่ ฉะเชิงเทรา นครนายก และปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดนนทบุรี มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตข้าวมากที่สุด ส่วนจังหวัดที่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตข้าวน้อยที่สุด คือ จังหวัดปทุมธานี สำหรับการศึกษานี้ของ **Trakul Chatdarong (1975)** ได้ศึกษาดังกล่าวได้เปรียบเทียบโดยเปรียบเทียบในภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย โดยคำนวณ DRC ของอุตสาหกรรม 38 ประเภท ใช้ข้อมูลจากการสำรวจสำมะโนอุตสาหกรรมในปี พ.ศ. 2514 จากการศึกษาพบว่า นโยบายทางด้านอุตสาหกรรมของรัฐบาลให้แรงจูงใจที่สูงมากแก่อุตสาหกรรมที่ไม่มีประสิทธิภาพหรือเป็นอุตสาหกรรมที่มีค่า DRC สูง นอกจากนี้ยังพบว่าอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ส่วนใหญ่จะมีต้นทุนการใช้ทรัพยากรในประเทศสูงกว่า อุตสาหกรรมที่มีได้ทดแทนการนำเข้า และอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อส่งออก

ในปีเดียวกัน **Pirote Wongwuttivat (1975)** ได้ทำการศึกษาดังกล่าวได้เปรียบเทียบโดยเปรียบเทียบของการคุ้มครองอุตสาหกรรมในช่วงระหว่างปี 2507-2517 โดยคำนวณ NRP และ ERP ของอุตสาหกรรมในปี 2507 2514 และ 2517 โดยอาศัยวิธีการคำนวณของณรงค์ชัย อัครเศรณี ผลการศึกษาสรุปได้ว่า แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงมากเท่าใด การคุ้มครองโดยทั่วไปไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนัก การคุ้มครองจะมีความโน้มเอียงไปสู่การผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคสำเร็จรูป สินค้าออก และสินค้าทุน ตลอดจนสินค้าชั้นกลางได้รับการคุ้มครองต่ำกว่าโดยเปรียบเทียบ การศึกษานี้ยังพบว่า มีอุตสาหกรรมจำนวนมากที่มีค่าอัตรการคุ้มครองที่แท้จริงตามสภาพจริง (Realized ERP) ซึ่งพิจารณาทั้งมาตรการทางภาษี และมาตรการส่งเสริม

อุตสาหกรรมต่างๆ น้อยกว่าค่าอัตราการผลิตที่แท้จริงตามศักยภาพ (Potential ERP) ที่พิจารณาเฉพาะมาตรการทางภาษีอย่างเดียว เนื่องจากการมีการคุ้มครองทางภาษีที่สูงจนเกินไป

หลังจากนั้น Kitti Limskul (1979) ก็ได้ใช้วิธี DRC ตามสูตรของ ดร.ณรงค์ชัย อัครเศรณี มาทำการศึกษาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของภาคการเกษตรในประเทศไทย โดยทำการศึกษากับสินค้าเกษตร 4 ชนิด คือ ข้าว ข้าวโพด มันสำปะหลัง และน้ำตาล ซึ่งได้ทำการศึกษาเป็นรายจังหวัดในปี 1977/78 โดยในสินค้าข้าวนั้นมีขอบเขตการศึกษาในจังหวัดราชบุรี นครนายก อัญญา นครปฐม สุพรรณบุรี และนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดนครปฐม มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตข้าวมากที่สุด สำหรับในสินค้าข้าวโพดมีขอบเขตการศึกษาในจังหวัดลพบุรี สระบุรี เชียงราย และนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดสระบุรีมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตข้าวโพดมากที่สุด ส่วนสินค้ามันสำปะหลังนั้น มีขอบเขตการศึกษาในจังหวัดชลบุรี ราชบุรี และนครราชสีมา โดยผลการศึกษาพบว่า จังหวัดนครราชสีมา มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตมันสำปะหลังมากที่สุด สุดท้ายในสินค้าน้ำตาลมีขอบเขตการศึกษาในจังหวัดราชบุรี นครปฐม และสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่าจังหวัดราชบุรี มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตน้ำตาลมากที่สุด

ต่อมา Pornsawan Sornman (1981) ได้ทำการศึกษาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทย ในปี 1978 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความคงเส้นคงวา (consistency) ระหว่างรูปแบบของการผลิต และการค้า สิ่งเหล่านี้จะช่วยในการตัดสินใจในการวางแผนนโยบายอุตสาหกรรมอย่างเหมาะสม เมื่อเกิดสถานการณ์ที่อุตสาหกรรมขาดประสิทธิภาพอันเนื่องมาจากการส่งออกที่หยุดชะงัก จากการศึกษาพบว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบกับสิ่งทอทุกชนิด ยกเว้นสิ่งทอด้วยมือ และมีศักยภาพในการแข่งขันทางการค้าด้วย ซึ่งดูเหมือนว่าตลาดต่างประเทศจะไม่เป็นปัญหาที่เด่นชัดที่สุด อย่างไรก็ตาม การจำกัดปริมาณการส่งออกสิ่งทอของประเทศไทยที่ถูกกำหนดขึ้นจากหลายๆประเทศ ทำให้ค้นพบว่าการผลิตสิ่งทอสามารถจะขยายตัวได้ในขณะนี้ และในปีเดียวกัน Tipaporn Lokaphadhana (1981) ได้ทำการศึกษาผลกระทบของการใช้นโยบายการค้ากับสินค้าเกษตรส่งออกทั้ง 6 ชนิด อันได้แก่ ข้าว น้ำตาล ข้าวโพด มันสำปะหลัง ปอ และยางพารา โดยวัตถุประสงค์ก็เพื่อต้องการทดสอบถึงผลกระทบของการแทรกแซงของรัฐบาลไทย ในการกำหนดราคาของสินค้าเกษตรส่งออกที่สำคัญ 6 ชนิด และประเมินค่าความมีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจของการผลิตสินค้าทั้ง 6 ชนิด รวมทั้งวัดต้นทุนค่าเสียโอกาสของสังคมด้วย จากการศึกษาพบว่าข้าว และยางพารา มีผลกระทบมากที่สุด จากการแทรกแซงของรัฐบาล โดยหลักใหญ่อยู่ที่การกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีสินค้าออก การให้เงินอุดหนุนของรัฐบาลในสินค้าน้ำตาลส่งออกจะเกิดขึ้นเมื่อราคาตลาดโลกต่ำ และมีการจัดเก็บภาษีส่งออกของน้ำตาล เมื่อราคาตลาดโลกสูง ส่วนการแทรกแซงในด้านการค้าของ ข้าวโพดจะถูกกำหนดโดยสนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลญี่ปุ่นและรัฐบาลไต้หวัน

และโควต้าสินค้าส่งออก ซึ่งก็ถูกกำหนดจากข้อตกลงเหล่านั้น ส่วนการค้าของมันสำปะหลังจะถูกควบคุมในด้านคุณภาพ และภยานำเข้าจากกลุ่ม EEC สำหรับปอจะเป็นการค้าที่เป็นแบบเสรีภายใต้การศึกษา การกำหนดให้มีการจัดเก็บภยานำเข้าและโควต้า จะถูกกำหนดจากราคาภายในประเทศ ความชอบของผู้บริโภคในประเทศ และการต่อต้านของผู้ผลิต แต่อย่างไรก็ตาม การส่งออกก็มักจะน้อยกว่าที่มันควรจะเป็น ผลลัพธ์ทางด้านประจักษ์ ชี้ให้เห็นถึงการแทรกแซงของรัฐบาลที่ทำให้มีต้นทุนที่สูญเสียของสังคม (deadweight loss) เกิดขึ้นในสังคมไทย

ความบิดเบือนทางการค้าที่แฝงอยู่ก็คือ การที่สกุลเงินบาทของไทยมีค่าสูงเกินไปในช่วง 6 - 14% ก่อนจะมีการลดค่าเงินในเดือนกรกฎาคม 1981 การที่ค่าเงินสูงเกินไป ก็ถูกกำหนดโดยราคาของผู้ผลิตได้รับ และการส่งออก ซึ่งส่งผลให้เกิดการสูญเสียทางสังคมที่สูงขึ้น ผลลัพธ์จากการคำนวณทางด้าน DRC ชี้ให้เห็นถึงการขยายตัวและการส่งออกของสินค้าทั้ง 6 ชนิด ภายใต้การศึกษานี้ ยกเว้นปอ แต่ก็เป็นที่ยอมรับได้ในทางเศรษฐกิจ การไม่คำนึงถึงควมมีประสิทธิภาพทางการผลิตและการส่งออก การแทรกแซงของรัฐบาล เป็นข้อโต้แย้งทางภายนอกของสินค้า ข้าว ข้าวโพด และยางพาราเป็นอย่างมาก ส่วนข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นภายในของสินค้าเกษตรส่งออกทุกชนิดที่ทำการศึกษาก็เกิดจากการมีมูลค่าที่สูงเกินไปของค่าเงินบาท

หลังจากนั้น **Juanjai Ajanant, and others (1986)** ได้ทำการศึกษาเรื่อง การค้าและการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทย โดยเน้นถึงบทบาทของภาครัฐบาลที่มีผลต่อการผลิตและการขยายตัวของภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมด้วย แนวคิดเกี่ยวกับการบิดเบือนทางการค้าดัชนีที่ใช้พิจารณา คือ อัตราการคุ้มครองที่แท้จริง (ERP) และต้นทุนการใช้ทรัพยากรในประเทศ โดยใช้ตารางปัจจัย-ผลผลิตปี 1975 ในการคำนวณ จากผลการคำนวณ ERP แสดงให้เห็นว่านโยบายของรัฐบาลไม่ส่งเสริมการผลิตของภาคเกษตรกรรม และเหมืองแร่ แต่ภาคอุตสาหกรรมกลับได้รับการคุ้มครองอย่างมาก ส่วนผลการคำนวณ DRC ชี้ให้เห็นว่าภาคเกษตรกรรม และเหมืองแร่มีค่า DRC ต่ำกว่า อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง (Shadow Exchange Rate) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ภาคเกษตรกรรมและเหมืองแร่เป็นภาคการผลิตที่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ส่วนภาคอุตสาหกรรมนั้น ค่า DRC ในบางสาขาสูงกว่า อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงและบางสาขาที่ต่ำกว่า อุตสาหกรรมหลายประเภทซึ่ง ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า มีค่า DRC ที่สูงกว่าอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง ในทางตรงกันข้าม อุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออกกลับมีค่า DRC ต่ำกว่าอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า อุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออกมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบสูงกว่าอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า

ต่อมา **สุณี กุลตระวุฒิ (2532)** ได้ทำการศึกษาการคุ้มครองและโครงสร้างตลาดเม็ดพลาสติกในประเทศไทย ครอบคลุมเม็ดพลาสติก 4 ประเภท คือ PVC (Poly Vinylchloride) , LDPE (Low Density Polyethylene) , HDPE (High Density Polyethylene) และ PS (Polystyrene) โดยใช้วิธีบรรยายเชิงพรรณนาในการวิเคราะห์โครงสร้างตลาด ส่วนการศึกษาเกี่ยวกับการคุ้มครองและผล กระทบของ

การคุ้มครองอุตสาหกรรมเป็นการศึกษาเชิงปริมาณ ด้วยการคำนวณอัตราการคุ้มครองตามราคาและอัตราการคุ้มครองที่แท้จริง โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจ และคำนวณต้นทุนการใช้ทรัพยากรในประเทศ โดยอาศัยข้อมูลจากตารางปัจจัย-ผลผลิต จากการศึกษาพบว่ามาตรการคุ้มครองต่างๆ ทำให้อุตสาหกรรมเม็ดพลาสติกมีอัตราการคุ้มครองสูงเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ในประเทศ และการผลิตเม็ดพลาสติกยังมีต้นทุนการใช้ทรัพยากรในประเทศสูงกว่า อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง นั่นคือการผลิตเม็ดพลาสติกในประเทศไม่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบส่วนอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในทุกช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลัก แต่การคุ้มครองอุตสาหกรรมเม็ดพลาสติกนั้น จะส่งผล กระทบต่อต้นทุนการใช้ทรัพยากรในประเทศของผลิตภัณฑ์พลาสติก โดยถ้าอัตราการคุ้มครองอุตสาหกรรมเม็ดพลาสติกสูงขึ้น จะมีผลทำให้ต้นทุนการใช้ทรัพยากรในประเทศของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกสูงขึ้น ส่งผลให้อุตสาหกรรมนี้มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตลดลง

หลังจากนั้น ปัทมา โกเมนท์จรัส (2539) ได้ทำการศึกษาถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการผลิตข้าวนาปี และการผลิตข้าวนาปรังของประเทศไทย โดยใช้วิธี DRC ซึ่งจะแตกต่างจาก Atchana(1975)และKitti(1979) ตรงที่การคำนวณความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ที่มีการศึกษาก่อนและหลังการปรับโครงสร้างการผลิตทางการเกษตร โดยผลการศึกษาพบว่า ก่อนการปรับโครงสร้างการผลิตนั้น การผลิตข้าวนาปีเพื่อส่งออก ในภาคกลางมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตามลำดับ ส่วนการผลิตข้าวนาปรังเพื่อส่งออก ในภาคกลางมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมากที่สุดเช่นเดียวกัน รองลงมาได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามลำดับ และหลังจากที่ทำการปรับโครงสร้างการผลิตทางการเกษตรแล้ว ทำให้การผลิตข้าวนาปี และข้าวนาปรัง มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมากกว่าก่อนที่จะทำการปรับโครงสร้างการผลิตทางการเกษตร ซึ่งการผลิตข้าวนาปีเพื่อส่งออกหลังปรับโครงสร้างการผลิตนั้น ภาคกลาง ยังมีความได้เปรียบเทียบมากที่สุดอยู่เช่นเดิม แต่สำหรับการผลิตข้าวนาปรังเพื่อ ส่งออก หลัง จากปรับโครงสร้างการผลิตแล้วพบว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลับมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ภาคกลาง และภาคเหนือ ตามลำดับ และในปีเดียวกัน จุฑาทิพ โอปาริโกวิท (2539) ได้ทำการศึกษาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋อง และปลาทูน่ากระป๋อง ในปี 2532 และ 2536 โดยใช้แนวความคิดต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ (DRC) ในการคำนวณ จากผลการศึกษาพบว่า ผลการคำนวณต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ (DRC) โดยการเปรียบเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงา หรืออัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง (Shadow Exchange Rate : SER) ทั้งอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋อง และอุตสาหกรรมปลาทูน่ากระป๋อง มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต เนื่องจากมีค่า DRC น้อยกว่า SER ($DRC/SER < 1$) โดยที่อุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋อง DRC/SER ในปี 2532 มีค่าน้อยกว่า DRC/SER ในปี 2536 ส่วนในอุตสาหกรรมปลาทูน่า

กระป๋องก็เป็นในทำนองเดียวกัน ซึ่งหมายความว่า ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของทั้งอุตสาหกรรม
สับปรดกระป๋อง และปลาทูน่ากระป๋องมีค่าลดลง ในช่วงปี 2532 ถึง 2536